

časopis skautského střediska

Blaník

77. číslo

listopad 2012

Obsah

► Středisková mše	2
► Středisko je takové, jaké si ho uděláme.....	3
► Anketa.....	4
► Cesta kolem světa za dva dny... ..	7
► Mafiánská výprava.....	9
► Okénko pro roving.....	10
► Výsadek.....	10
► Tip na knížku.....	11
► Pozvánka na ples.....	11
► Prevence.....	12
► Historie Blaníku I.....	14

Středisková mše

V pondělí 24. září jsme se v kostele sv. Václava ve Vršovicích sešli na střediskové mši. Organizace se ujaly Říčany, které se postaraly nejen o hudební doprovod během mše a oslovení kněze, ale také o následné posezení ve farním sále.

Při mši na začátku oddílového roku jsme prosili a děkovali za to, co je pro naše oddíly důležité. Za pevná přátelství, která ve skautu vznikají a na která se člověk může vždycky spolehnout, za krásu, kterou můžeme vidět při našich akcích v přírodě, nebo za to, abychom nebyli skauty jenom pro sebe, ale roznášeli jsme radost a vzájemné porozumění do celého světa.

Středisko je takové, jaké si ho uděláme

Existují dobře fungující a hůře fungující střediska, na tom se asi shodneme. Já osobně věřím v to, že BLANÍK patří k dobře fungujícím, dokonce bych si troufal tvrdit, že budeme v první desítce. Kdo však za to může? Je to práce vedoucího střediska? Správce klubovny? Nebo hospodáře? Osobně si myslím, že to tak není. Nejen tito lidé, ale i spousta dalších má sice neopomenutelné zásluhy, ale to, co dělá dobře fungující středisko dobře fungujícím, jsou právě oddíly. A nyní nemluvím o tom, že v oddílech probíhá hlavní výchovná činnost, nyní mluvím o fungování střediska po té „administrativní“ stránce. Naštve vás, když po vás znovu středisko něco chce? Připadá vám, že je toho moc, co po vás středisko chce? Jsou dvě možnosti, jak tento problém vyřešit.

Možnost číslo jedna je velmi jednoduchá: prostě to nebudeme dělat. Nebaví vás psát články do časopisu, protože stejně ho nikdo nečte? Nebo máte problém s jinou „administrativou“, kterou pro vás středisko chce? Stačí se ozvat. Jsou věci, které nám ukládá zákon nebo jiná instituce a jsme povinni je plnit. Většinu věcí zvládá středisko bez zásahu oddílů, jiné věci vyžadují součinnost oddílů. Tyto věci nejsme schopni moc ovlivnit. Středisko však také dělá spoustu dalších věcí mimo to – vydává časopis, ročenku, chodí předávat Betlémské světlo starostovi apod. Jsou to věci, které v zásadě dělat nemusí, ale chce je dělat. Stejně jako jsme zjistili, že některé střediskové akce je dobré zrušit/předělat, stejně tak můžeme zjistit, že tyto věci

nechceme/chceme předělat. Ale někdo musí dát ten impuls. Pokud jste tedy ti, co chodí na střediskové rady, nebojte se tam tyto věci otevírat a pojďme se o tom bavit, jinak budeme nuceni dělat něco, co nechceme, a bude to ještě horší, než kdybychom to nedělali vůbec.

Druhou možností je sehnat si na to lidi. Středisko potřebuje spoustu lidí na různých pozicích k tomu, abychom zpracovali hospodaření střediska, abychom mohli pobírat dotace nebo aby nám v klubovně tekla voda. Kde ale tyto lidi brát? Kde jinde než v oddílech. Je logické a pochopitelné, že v první řadě myslíte na sebe, abyste zabezpečili chod oddílu, ale věřím tomu, že v každém oddíle se najde člověk, kterého třeba práce s dětmi moc nebaví nebo by se rád realizoval i v jiné oblasti. Vzpomeňte si v této chvíli na tento článek a neváhejte takového člověka doporučit středisku. Středisko každého člověka rádo využije, je spousta věcí, které nyní neděláme a kdybychom dělali, budeme ještě lepší. Abyste tušili, o čem přibližně mluvím, níže je seznam aktuálních pozic, které se snažíme nějakým způsobem obsadit.

Koho tedy hledáme?

- Člověka, který by se staral o střediskové účetnictví – reálně zadával údaje do účetního programu, vystavoval faktury a věděl, jak si na tom aktuálně finančně stojíme.
- Lidi, kteří by zkontrolovali táborové účetnictví – lidi, kteří zkontrolují jednotlivé táborové účty a porovnají je s daty zadanými do systému; zde nabízíme odměnu 1 Kč za jednu zkontrolovanou položku.
- Technicky zdatné lidi na práci okolo kluboven – v klubovnách je potřeba ubytovávat, sekát zahradu, provádět drobné opravy, ale je zde místo i na větší projekty.
- Člověka, který by se chtěl zajímat o oblast fundraisingu – shánění peněz, hledání a oslovování sponzorů, hledání grantů nebo dotací, které bychom ještě mohli využít.
- Člověka, který by se zabýval podáváním žádostí o granty a dotace – jedná se o všeobecně poptávanou věc, kterou si můžete napsat do svého životopisu.
- Kohokoliv dalšího – chtěl by sis zkusit něco, co zde nebylo vyjmenováno? Není problém. Ozvi se a dohodneme se.

- George -

ANKETA

Co nového nás čeká v dalším oddílovém roce?

Říčany

Říčanský oddíl letos nechystá žádné radikální změny, které by měly být příliš patrné. Ale přesto o nějaké proměně mluvit můžeme. Kromě vylepšování zázemí (což zahrnuje obnovu inventáře, abychom mohli být v brzké době dostatečně vybaveni na tábory, a také zkrášlování klubovny) letos říčanský oddíl sám sobě vyhlásil rok dobrovolnictví. Ve zkráceném popisu jde o to, že si každá skupinka vybere jeden charitativní či společensky prospěšný projekt, kterého se zúčastní a poté o něm krátce poreferuje před ostatními. Někdy jde o činnosti, kterých se již dříve nějaká skupinka účastnila (třeba návštěva domova důchodců v Mukařově), někdy jde o zaběhlé charitativní sbírky (Postavme školu v Africe, Tříkrálová sbírka), někdy půjde o nové neozkoušené projekty (jako péče o veřejnou zeleň). Letos se jedná vlastně o pilotní zkoušku, věříme ale, že se tyto činnosti brzy stanou samozřejmou tradicí.

Dobromysl

Tento školní rok nás – *hesly řečeno* – čeká:

nové vedení – dvě schůzky v jeden čas – vymalování klubovny – nové odborky – nové pomocnice na schůzkách (rangers) – družinové etapovky: Šmoulové, Akvárika, Vesničané, Harry Potter – shánění kárky – další stupně stezek – filmová promítání – hledání nového tábořiště – vůdcovské kurzy – nové rádčiny – zážitkové podzimky – nové světlušky – nákup ukradených věcí – auto na táboře – vedoucí na Erasmu – nový plán Liliového kříže – Betlémské světlo – várnice – nové druhy rukodělek – družinové cancáky – oslavy narozenin – a spousta dalšího...

Havrani

V tomto skautském roce se náš oddíl opět o kousek posunul. V září poprvé slavnostně přešla starší vlčata ke skautům. Též od skautů se oddělila skupinka pěti čerstvých roverů, kteří si dělají sami program či pomáhají

s vedením mladších. Od ledna nám přicházela přibližně 2 nová vlčata za měsíc (možná díky století skautingu?), čili oddíl poprvé překonal hranici 30 členů. Od jara též oddíl posílili dva noví vedoucí. Tak nám držte palce v rozjezdu. ☺

Černý šíp

Nového náš oddíl samozřejmě opět čeká mnoho. Především – otěže nad oddílem převzal bratr Rádio. To je novinka ze všeho nejzásadnější. Dále můžeme zmínit třeba to, že pokračujeme více a více ve sbližování našeho oddílu Černý šíp a sesterského oddílu Modrý klíč. To mnohé oddíly možná překvapí, protože mezi našimi oddíly nevidí rozdíl a často si myslí, že jsme jeden. ☺

Ale to nejsme. Fakt. ☺

Scarabeus

V letošním roce nám začíná pomalu ale jistě fungovat pořádná roverská družina, která připravuje nejen svůj vlastní program, ale také akce pro

ostatní členy oddílu. Dále také obnovuje náš oddílový časopis. Kromě toho se letos oddíl chystá přidat do svého programu dvě akce, které se snad stanou tradičními. Jednou z nich je „distribuce“ Betlémského světla do kostela na Jiřího z Poděbrad, druhou je karneval, který chceme organizovat pro tamní farnost. Všechna tato činnost nám snad pomůže sblížit i jednotlivé družiny oddílu, tak se na tento rok moc těšíme.

Mayové

Letošní rok se stejně jako loňský těšíme na plno radosti, poučení, dobrých skutků a zábavy. Ovšem oproti loňsku bude veliká změna v tom, že letos bude spousta zábavy a poučení pramenit přímo od samotných vlčat, neboť právě oni budou letos utvářet třetinu programu na každou schůzku. Dále se také těšíme na nové Kulturně-poznávací akce, kdy znovu hodláme navštívit nějaké zajímavé objekty a místa v Praze. Další změnou je též nový systém bodování a nové webové stránky, které jsou nyní více přístupné dětem a pravidelně se budou aktualizovat, na což se všichni také těšíme. Přejeme všem bratrům a sestrám mnoho zdaru, opět ve znamení lilie!

Keya

Náš následující rok se zatím rýsuje jako rok plný změn, a to hned v několika kategoriích. Z organizačních věcí je to střídání na stolci hlavního vedoucího a jeho pobočníka, kdy odcházejí zkušený Košta a Perník a nahrazuje je svěží a neokoukané duo Klubko – Pipin. K organizačním změnám musíme připočít i veletoch s klubovkami, kdy v Modřanech vytváříme dvě nové a v Krči zase jednu půlíme. Ty přesuny materiálu si snad ani neumíte představit...

Dvě nové družinky (Ještěrky a Axolotli) jsou velmi potěšujícím faktem, podstatně méně příjemnou povinností je pak hledání nového tábořiště, neb nejsme zrovna oblíbeni mezi úředníky dačického úřadu.

O to více si proto užijeme jarní oslavy dvacátého výročí založení našeho oddílu, kdy proběhne velká zahradní party se všemi vysloužilci z oddílu. Jednou z akcí, která bude mít v našem oddíle premiéru, je spojení „hra po Praze“ + „Casino“, kdy se v rámci jedné prosincové soboty nejdříve vyblbneme v centru a utržené peníze posléze propijeme či prohrajeme v kartách, popřípadě ruletě...

Tak bude asi vypadat náš měnivý rok. Jenom doufáme, že se z toho nezblázníme.

Protěž

V letošním roce nás čeká spousta nových malých dětí ze zaniklého kroužku při spořilovské farnosti. Také nové posily do vedení skautek a kromě „běžných“ skautských akcí třeba oddílový ples nebo společné jarní prázdniny.

Statečná srdce

Naše zatím největší letošní novinka se jmenuje Ještěrky. Od Key jsme neopisovaly, jen je evidentně takový název natolik krásný, že si ho vybralo i jedenáct holek z naší nové družinky. Také díky nim čítají letos Statečná srdce přes 50 členů – a jedna klubovna už jim zdaleka nestačí. ☺ Proto moc děkujeme Keye a kulečníku za poskytnutí nových prostor!

Samozřejmě máme i nové výchovné a vzdělávací cíle. Ty si každá družinka určila sama, aby jí padly přesně na míru.

Rády bychom také vlétě na nové tábořiště, takže kdybyste chtěl někdo vyměnit Křeč za nějaké vaše staré místo, dejte nám prosím vědět, budeme rády. Nabízíme krásnou velkou trvale stojící opravenou kuchyň, 80 teepeeovek kvýměně a nádherné místo sveškerými službami v okolí navrch...

A nakonec jedna společenská novinka – Statečná srdce se už za pár měsíců sejdou hned na dvou svatbách, jedné hezčí než druhé. Juchů!

A nakonec ještě Modrý klíč, který anketu pojal jako článek...

Modrý klíč: to je minulost dlouhá a budoucnost jistá!

Možná vás zarazí tak sebejistý nadpis článku o našem oddíle, ač by se u skautů očekávala větší skromnost. Musím však podotknout, že naše klubovna na Janáčkově nábřeží doslova praská ve švech díky značnému přírůstku nových členů do našeho oddílu. Zvláště šikovné byly při náborových dnech Světlušky, kterých nejméně o sedm přibylo. Máme dokonce oprávněné podezření k tomu, že máme nejvíce Světlušek v historii Modrého klíče. Proto se musely Světlušky rozdělit do tří družinek: Zubři, Mufici a Svišti. Jistě si dokážete představit, jak je taková skupina holek velmi energicky nabitá, a proto se naše vedoucí rozhodly připravit pro ně odborky Světýlka, která si mohou plnit.

Naše skautky, jo, to jsou velké holky a proto si na sebe vzaly odvážně „břímě“ rádcování dvou družinek, což znamená, že vlétě na táboře ještě dělaly všemožné skopičiny a poštuchovaly kde jakého mrtvého brouka a teď se jim skauting otvírá i z jiné stránky a myslím, že se jim dostává pořádně pod kůži. Aby se necítily naprosto ztraceny, naše skupinka Rangers a vedení poskytuje těmto učencům vlastní rádcovský kurz, který probíhá jednou do měsíce a říkáme mu Mangoes! – zatím úspěšně.

Celé uspěchané a zaúkolované vedení a Rangers si minulý rok dalo za cíl: scházet se i nepracovně a relaxovat nad půllitrem kofoly, nebo při uvolňujícím plavání. Samozřejmě se nám to nevedlo podle plánu, a z našich setkáníček se uskutečnilo možná jedno. I my, starší (né staří) se ale musíme učit a ponaučit, a proto jsme si letos zadaly jen jeden, jednoduchý a jasný cíl: jednou za půl roku se sejít, na víkend, na lyže, na taneční zábavu... Tak všichni napjatě čekáme, kdo se zhostí tohoto úkolu a doufáme, že si to parádně užijeme.

Na závěr musím dodat náš bezvadný úspěch, ze kterého nemohu nic vylíčit autenticky, jen z druhé ruky, ale povedla se nám společná výprava s kluky od vedle z Černého šípku, která se jakožto společná, holky, kluci, skauti, skautky dohromady, konala po dlouhé době, ne-li poprvé. Možná z toho vznikne tradice, ale opravdu jen jednou za dlouhou dobu, jak pravil jeden hoch z chlapeckého vedení. ☺

Cesta kolem světa za 2 dny

Praha – Kožlany – Holostřevy – Malonty – Písečné – Křeč - Praha

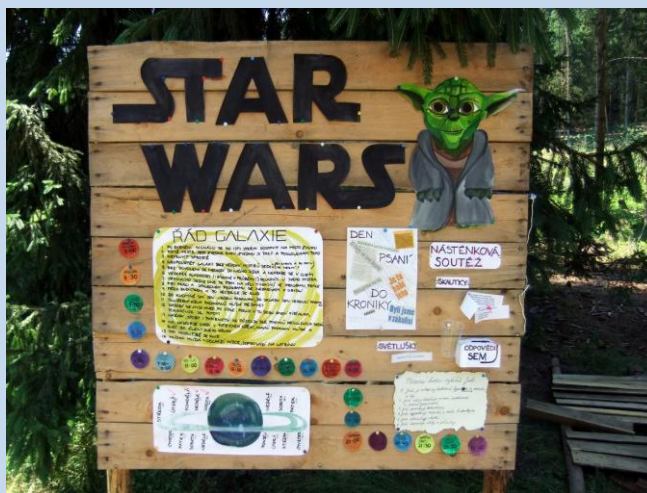
Pokud mi vyčtete klamavou reklamu, nebudu se na vás zlobit. Skutečně to nebyla cesta kolem světa. Možná by se ale dalo říci alespoň cesta kolem Bláníku...

V zachovalém automobilu Škoda Forman, rok výroby 1993, jsme vyrazili včasných dopoledních hodinách červencového pátku. Posádka čítala dvě osoby, a to sice Jiřího Fajta, známého pod přezdívkou George, a mou maličkost. Vyráželi jsme s nevelkými zavazadly a s naivní představou, že časy, které jednotlivým etapám určil výpočet na mapách, se budou týkat i našeho automobilu a hlavně i mého navigování. (Hodně tímto článkem riskuji, protože o některých zájezdech George ještě stále neví... Skutečnost je ale taková, že ani léta ve skautském oddíle nezaručují dokonalou orientaci v 15 let starém autoatlase.)

První zastávkou byl tábor oddílu Dobromysl, ke kterému jsme museli dojet ještě pěkných pár kilometrů severně od Rokycan. Po delší cestě a krátkém pěším hledání jsme ale už procházeli hvězdnou bránou. Trochu jsme se pak divili,

když se na nás z nástěnky dívala vydařená podobizna mistra Yody z Hvězdných válek. Já nejsem zrovna odborník, ale tohle prostě nesedí! Hned jsme se ale dočkali milého přivítání a také vysvětlení. Na stavebce došlo k nedorozumění, a tak se stalo, že vedle krásného modelu vznášedla (ve kterém se odehrávaly scény z táborové hry) a světelných mečů počítajících body za úklid, bylo tábořiště doplněno i hvězdnou bránou. Ještě více než brána nás ale zaujaly palačinky, na které stálo za to si počkat. Alespoň byl čas si trochu popovídat.

Dál jsme pokračovali na jihozápad - do Holostřev, kde nás jako již třetí „kontrolu“ přivítali Inkové. Všichni kluci měli na hlavách trpasličí čepice a byli plně zabraní do výroby luků. Vypadalo to, že je návštěvy z kraje, okresu ani střediska nijak nevzrušují a jejich tábor plyne vlastním – hobitím – tempem. Dokonce ani doutnající stěny kamen, které se zrovna rozhodly, že kluky vykourí, ale náladu v táboře nekazily. My jsme se ještě podívali na dokonalou lávku přes potok, nezbytné fotbalové hřiště a online diskusi o táborovém turnaji probíhající na desce jídelního stolu, a pak

o BLÁNÍK Cesta kolem světa za 2 dny

už jsme pokračovali na nejdelší přejezd směrem na České Budějovice a Malonty.

Po cestě nás zdržela obrovská průtrž mračen, při které se sotva dalo jet a jejíž následky jsme pak pozorovali po celý zbytek cesty. Nakonec se ale ukázalo, že načasování příjezdu do Malont bylo dobré. Zrovna když jsme se chystali s batohy vyrazit do rozblácené louky, objevilo se auto s vedoucími Utahů. Do tábora jsme se tedy dostali pohodlně a bylo ještě dost času na večerní zpívání a oheň v týpku.

Po luxusním noclehu mě probudil nelidský výkřik. Byl to výkřik Koňův, doprovázející jeho skok do lesního bazénu (ne, tomu se opravdu nedá říkat umývárna – je to prostě nefalšovaný bazén i se schůdky). Při snídani – tradičním Myslíku z vloček, ovoce a čokolády – jsem se dozvěděla, že Kůň skákající ráno s rozběhem a výkřikem do vody je nedílnou součástí každého tábora. Stejně jako každodenní hraní Citadely, kterou si Utahové nenechají vzít.

Po ranní hygieně u malého vodopádu a vyfocení vedoucích s dokonalým zdravotním deníkem

jsme se vydali k autu a pak přes Rakousko do Písečné, nedaleko které tábořila Keya. Tedy zatím jen její vedoucí a zavazadla. Poté, co jsme si zajeli asi 10 kilometrů v Rakousku a překročili hranice po polní cestě (tímto se omlouvám řidiči i autu), probíhala cesta rychle a po poledni jsme se už divili podivnému stavu tábora, ve kterém byla většina louky pokryta kusy oblečení, knihami, bramborami a pytlíky piškotů. Proč si nedají věci do postavených týpek nebo pod střechu nádherně vázané kuchyně? Stejný nápad měli původně i vedoucí, ale v týpí s věcmi bohužel po půlhodinku trvajícím přívalovém dešti stoupla hladina o půl metru, a tak měly poprvé děti všechny věci mokré a špinavé, ještě než na tábor vůbec přijely. Jejich reakce jsme ale už neviděli, protože po příjemném popovídání jsme odjížděli. To už byla postavena velkokapacitní sušárna a slunce slibovalo, že do konce tábora bude jistě vše dokonale suché.

Poslední tábor, který jsme se chystali navštívit, se skrýval hluboko v lese pod obcí Křeč na stísněné mýtině, kam lidská noha téměř po celý rok nevstoupí. Každé léto tam ale vkročí celá hromada noh dívkách, z oddílu Statečných srdcí.

V době tábora sem ovšem skoro nikdy nevstoupí noha mužská, a tak se vedoucí střediska poprvé setkal s přivítáním poněkud rozpačitým. Zatímco s vedoucími jsme si povídali a starší holky nám ukazovaly saloonové dveře do jídelny, které jsem si zkusila i kovbojsky rozrazit, nejmladší holky prohlásily, že zásadně nesouhlasí s tím, aby do jejich tábora vstupoval nějaký chlap. Skoro jsme se divili, že nás s protestními transparenty rovnou nevyprovodily! Vlastně ale nevím, proč George tak spěchal do Prahy. Možná, že si na něj holčičky přeci jen někde za rohem počkaly. Každopádně se už brzy rozloučil a vyrazil směrem do cílové stanice naší trasy, kam jsem i já o den později směřovala.

A tím už naše cesta končila... Jak se říká, bylo to krásné, ale bylo toho dost. Nakonec jsme v autě strávili víc času než na táborech. Ale za poslední dva roky jsme objeli už téměř všechny oddíly, a tak si snad příští rok budeme moci dopřát luxus podívat se na méně táborů, ale vidět více než brány, marodky a nástěnky. Vidět táborový a oddílový život. Ten totiž tepe v každém z Blanických táborů v jiném rytmu, ale všude je živý a inspirativní. Na chvíli ho zažít je nejlepší způsob, jak pochopit fungování jednotlivých

o BLANÍK *Cesta kolem světa za 2 dny*

oddílů, jejichž rozmanitost je, podle mě, velkým bohatstvím našeho střediska. Já teď jen zpětně lituji, že jsme se od ostatních oddílů neinspirovala už v době, kdy jsem sama vedla. Bylo by toho hodně, co bych viděla s větším nadhledem a co bych mohla vyzkoušet, čím se obohatit.

Tak díky všem za úžasné přijetí!!!

- Minitú -

PS: Tímto se omlouvám Říčanům, u nichž jsem mohla v další části léta být celé dva dny, že v článku nefigurují. Zážitků ale bylo tolik, že by se to už prostě nevešlo... Modřiny z hodin hraní buldoka mi ale ještě dlouho připomínaly, jak jsem se u vás měla dobře!! Díky!!

Mafiánská výprava

Na Vršovickém nádraží se sešlo na ohlášenou výpravu do Blatné u Benešova 8 „Very Important People“. BYLY JSME TO MY!

Čekáme minutu, dvě, tři... a po vedoucích ani stopy. Máme koupit lístek samy? Máme odjet bez vedoucích? Tolik otázek nám prolétlo hlavou, než jsme zamířily k pokladně. Situaci změnil příchod Jíti (kamarádky vedoucích). Když nás Jíťa vedla za vedoucími, které se opozdily na nějaké vůdcovské akci, staly jsme se svědky rozhovoru.

Při rozhovoru došlo k předání kufříku s drogami. Na konci rozhovoru se strhla hádka, kterou jeden z mafiánů nepřežil. Samozřejmě jsme zavolaly policii (158). Ta nás zařadila do programu na ochranu svědků a s detektivem jsme se měly setkat na Obloukové 8. Cestou se však stala nevídaná událost. Vrah nás vystopoval a zastřelil Jítu, my jsme utekly. V Obloukové na nás čekal detektiv Lenny, který nás odvedl na bezpečné místo a provedl výslech. Také nám předal klíče od domu v Radlické 36, kde jsme se schovaly. Napsal nám zprávu, ve které bylo, že máme po jedné vycházet před dům a vzít si svůj batoh (před tím jsme je nechaly v úschovně na nádraží). Mezitím jsme si z potravin v bytě začaly vařit večeři, ale nestihly jsme jí sníst. Musely jsme jít na autobusové nádraží, kde jsme dostaly od asistentky detektiva zprávu od Lennyho, že musíme okamžitě zmizet z Prahy. U zprávy byly také

jízdenky do Písku, a tak jsme ještě ten večer nastoupily do autobusu Student Agency, který se přesně v devět hodin rozjel směr Písek.

V Písku jsme všechny zanechaly své první stopy v jedenáct hodin večer a vydaly jsme se hledat Putimskou ulici, v níž byla skautská klubovna, kde jsme dočasně přespaly. Ráno jsme se po dvojicích vydaly na různé adresy, které nám poslal Lenny. Jak jsme později zjistily, jedna dvojice měla na uvedené adrese objednaného kadeřníka, další si zahrála squash, jiná šla na horolezeckou stěnu a ta poslední se nechala zabalit do čokolády (masáže) a relaxovala v solné jeskyni... PROSTĚ BOMBA.

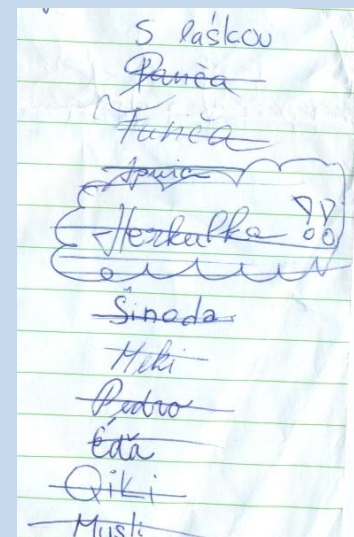

Sraz jsme pak měly u cukrárny Mozart, kam nás Lenny „pozval“ na zmrzlinu. Po tomto vyčerpávajícím dopoledni jsme ještě podle pokynů detektiva absolvovaly soukromý výstup

na nejvyšší píseckou věž. Průvodce nás nahoře informoval, že se máme rozhlédnout a najít ze shora agentky, které na nás čekají, abychom z fotek identifikovaly pachatele. Vybraly jsme jednu fotku a pak nás agentky zavedly na nádraží, jelikož už prý ve městě nesmíme zůstat ani minutu. Vrah se dozvěděl o našem úkrytu v Písku (i když jsme se celé dopoledne chovaly jako normální občané) a jde se svojí bandou po nás!

Jely jsme jednu zastávku za Písek a tam jsme vystoupily. Detektiv Lenny se svým týmem mezitím provedl razii a všechny mafiány pochytil. To jsme si mohly ověřit i na fotkách, které nám poslal e-mailem a které jsme si prohlédly na počítači s internetem, co nám předaly agentky v Písku.

Když se s námi Lenny rozloučil, hned potom se ozvaly naše vedoucí, že máme vyrazit ke Skaličnému rybníku. Tam na nás u chaty čekaly i se SKVĚLOU VEČEŘÍ (mňam) a zbytek dne jsme povídaly a odpočívaly.

- Lišverky,
Statečná srdce -

OKÉNKO PRO ROVERING

Copak se v tom blanickém roversém světě děje? Ani se nestačím divit. Po veleúspěšné **Výsadkové** cestě do pohádky a z pohádky následovala moc fajn **after**, táhnoucí se až do rána.

A co se děje dál? Prý „**Blaník, na Hrad!**“, jak se píše na webu: blaniknahrad.7u.cz/. Je potřeba se přihlásit a těšit se, co se v noci z 16. na 17. listopadu bude dít.

Šušká se taky něco o **Blanických filmových večerech**, víc se toho ale zatím neví.

A nutno dodat, že se kují pikle i s účastí Blanických na **ObRoku 2012**. Každým dnem to může prosáknout! obrok13.cz/

Sledujte tedy dění na FB ve skupině Blanický rovering, nebo se přidej do Blanické roverské konference (stačí mi napsat mail, a hned tě přidám).

Pokud vám to nestačí, nezapomeňte si sehnat lístek na **MQ** (skaut.cz/mikulas/), letos vycházející na víkend přelomu listopadu a prosince.

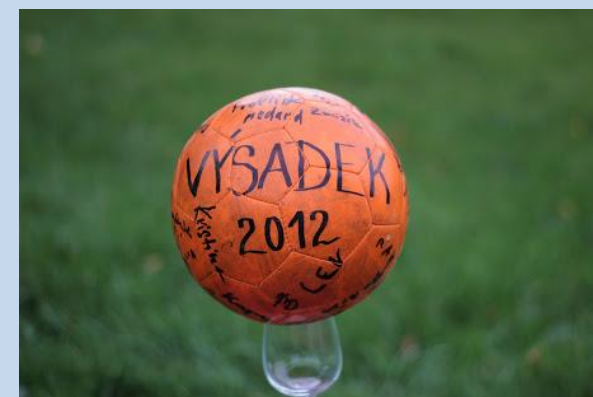
Nebo se zajděte podívat na další díl **Skautské vize** 27. listopadu v kavárně divadla Na Prádle tentokrát s režisérkou Olgou Špátovou.

facebook.com/events/463592790351234/?fref=ts

Pokud máte i vy nápad na nějakou akci, neváhejte se mi ozvat. Roverských akcí není nikdy dost.

- Káďa, zpravodajka pro rovering -
(kadaondrikova@gmail.com)

A jak že letos vypadal Výsadek?

Další fotky na blanik.info/fotogalerie

Tip na zajímavou knížku pro praxi s dětmi v oddíle

Využíváš v oddíle techniky zpětné vazby? Třeba ukazování rukou, jak se mi program líbil – takzvané temperování? Myslíš si, že to je pro tvůj program přínosné? A víš, že zpětná vazba může být přínosem nejen pro tebe jako vedoucího, ale i pro děti samotné?

V knize Cílená zpětná vazba od autorek Evy Reitmayerové a Věry Broumové se dozvíš, jak zpětnou vazbu používat k tomu, aby se děti při programu opravdu něco naučily, aby se naučily vnímat druhé a hlavně také samy sebe. Knižka je čtivá, prakticky zaměřená a obsahuje spoustu konkrétních nápadů a technik zpětné vazby. Najdeš ji skoro v každé knihovně anebo v nakladatelství Portál.

<http://obchod.portal.cz/produkt/cilena-zpetna-vazba/>

-Minitú -

Pozvánka na ples

AKCE! skautský HAWAII ples
oddílu Protěž
24. 11. 2012
19:30
křčská sokolovna

protěž 80,-Kč
studenti 100,-Kč
ostatní 120,-Kč

{masku Vám nevnučujeme, přijďte klidně jen ve společenském oblečení}

Prevence – a to nejen úrazů

V předchozích vydáních časopisu Blaník jsme si v rámci rubriky zdravotní mohli přecíst o tom, jak se zachovat při různých krizových situacích (Tři kroky). Tento postup lze aplikovat obecně na každodenní situace – není omezen pouze na první pomoc.

Tentokrát přinášíme několik podnětů, jak předejít úrazům a dalším náročným a nepříjemným situacím během oddílové činnosti. Podmět k tomuto tématu vzešel z problémové situace v rámci hry na středisko-vém setkání vedoucích. (Konkrétně šlo o situaci „Pád dítěte ze skály“.)

My říkáme – pokud to jen trochu jde, snažme se do této situace vůbec nedostat! Jak prosté... Ale co vše bychom tedy měli dělat či nedělat, aby se náš oddíl do takto vážných situací nedostával?

Znát děti!

Není zbytečné psát o prevenci na začátku oddílového roku? Nestačilo by to až před táborem? Myslíme si, že NE.

Základní prevencí nepříjemných situací je znát „svoje“ děti v oddíle. Jejich věk, rodinné zázemí, rodiče, sourozence, zvyky a návyky, strachy a fobie apod. Samozřejmě nemoci, léky, alergie, očkování a vše, co se týká zdravotního stavu.

Něco se dozvíme z přihlášky do oddílu. (Tu je opravdu nutné mít! A vní mít co nejvíce podrobných dotazů!) Další z komunikace s rodiči. VEĎTE S NIMI DIALOG! (Rodiče jsou ti, kteří své dítě znají nejlépe a dokáží vám poradit.)

Nejvíce konkrétních znalostí zjistíme postupným poznáváním dětí v rámci oddílové činnosti. Děti se jistě chovají jinak, když jsou unavené, když jsou ve dvojici s někým, s kým si málo či naopak hodně rozumí, když mají puchýř na noze atd.

V případě potíží či pochybností můžete také využít Poradnu v rámci střediska.
<http://www.blanik.info/poradna>

Z výše zmíněného vyplývá obrovská výhoda celoroční činnosti a postupného učení a praktikování nejrůznějších aktivit v rámci oddílového programu.

Závěr je jasný – dítě, které máme možnost poznat v oddíle díky pravidelné docházce, je pro nás mnohem „bezpečnější“ než dítě, které na schůzky a výpravy chodí jen, když má zrovna „hezkou známku ve škole“.

Denní režim

Zdalo by se, že denní režim souvisí pouze s táborem. Během oddílového roku ale jistě máte jednodenní výpravy, víkendové akce nebo týden na horách. Zde všude byste měli mít vyhrazen dostatek času na spánek,

osobní hygienu a čas na jídlo. Děti do 10 let potřebují spát minimálně 9 hodin, starší 8 hodin denně (viz vyhláška 106/2001 Sb. v pozdějším znění 320/2010 Sb.). Jídlo zajistíme 5–6x denně (snídaně, přesnídávka, oběd, svačina, večeře, případně druhá večeře). Jedno z hlavních jídel (oběd nebo večeře) musí být teplé. Po celý den zajistíme dostatečné množství pití a dbáme, aby děti pily. A jak to zařídit? Nešetříme na kvalitním čaji a šťávě – pak budou děti a jistě i vedoucí rádi chodit k „várnici s uzavíratelným kohoutem“ a načerpají si kvalitní pití.

A co tím získáme? Nikdo si nebude stěžovat, že jsme nedodrželi výše zmíněnou vyhlášku. A když budeme pravidelně pít a jíst?

Děti a jistě i jejich vedoucí – tedy my sami, tím předejdeme únavě, bolesti hlavy, neklidu, podrážděnosti a dalším nepříjemným projevům. (Dlouhodobě i nemoci ledvin a nadměrnému usazování toxických látek v organizmu). Jídlem zajistíme dostatek energie pro další činnost. (Jistě není třeba zmiňovat dobrodruhy, co někde bídne zhynuli pro nedostatek potravin ...)

Jídelníček je nutné sestavovat vyváženě a s ohledem na věk a program (např. před plaváním si nedáme smažák s hranolkami či knedlo-vepřo-zelo). Situace, kdy k snídani i svačině máme chleba a kobedu poté těstoviny, tedy samé obiloviny, není ideální. Místo chleba, který je jistě často k snídaním, zařadíme k svačinám čerstvé ovoce

a zeleninu nebo mléčné výrobky. Nezapomeneme na potraviny s vlákninou – např. luštěniny (čočka, hrách, ...).

Sušenky jsou velmi rychlou a jednoduchou svačinou na přípravu. Dodají ovšem mnoho energie po krátkou dobu a pocit hladu se dostaví v brzké chvíli (mají nízký glykemický index). Pokud jsou děti velmi neklidné, v jídelníčku omezíme množství sladkých jídel a pochutin včetně sladkých šťáv a limonád.

Aktivity

Chystáte se s dětmi na vodu, kolo, skálu, lyže či do bazénu? Pokud jste danou aktivitu zkoušeli zatím pouze jedenkrát v životě, nejste vhodným průvodcem dětem! Zajistěte si s sebou dospělého doprovod, který má znalosti, zkušenosti, autoritu a nejlépe prošel i kurzem. Možnému zranění předejdete kontrolou vybavení, než na akci odjedete a používáním ochranných prvků během akce. Jak zajistit, aby děti tyto pomůcky nosily a používaly? Noste je vy vedoucí také, a to důsledně na všech akcích nejen s oddílem. (Když přijedete do klubovny na kole, měli byste mít helmu!)

Náročnost trasy, náročnost lezení, délku úseku na řece atd. vždy uzpůsobte nejslabšímu účastníkovi. Mějte vždy důkladné informace o prostoru, kam se vydáváte, a zjistěte si případné alternativní (kratší) trasy pro zkrácení výpravy, bližší

kempy na vodě při horším počasí či nižším stavu vody a pomalejším splouvání atd.

Pamatujte, že i v rámci Junáka je možné si udělat mnoho kurzů právě na zmíněná témata.

Kapka – kapitánské minimum

V jednotlivých krajích se pod záštitou Kapitanátu vodních skautů pořádá Kapka – vodácké minimum určené právě pro vedoucí, co chtějí jezdit s oddílem na vodu.

<http://vodni.skauting.cz>

Lanové aktivity – nízké, vysoké a speciální lanové překážky

Lanáč, tedy jedna ze zvláštních organizačních jednotek Junáka, pořádá kurzy lanových aktivit a lanových překážek.

<http://www.lanac.eu>

Lyžování – sjezdovky, běžky

Různé instituce nabízejí akreditovaný kurz Instruktora lyžování. Po jeho absolvování můžete jet jako instruktor se školou na lyžák.

např. <http://www.ski-instruktori.cz/>

Je mnoho toho, co by se k tématu prevence ještě dalo napsat, třeba se na další téma dostane příště.

Kde ve vzaly krčské oddíly a jak vznikalo novodobé středisko Blaník?

Na to se vám pokusíme alespoň částečně odpovědět v sérii článků vytvořených na základě rozhovoru s Edym – Jiřím Zajícem.

Jména i přezdívky všech postav jsou reálné a jejich podobnost s lidmi, které znáte, nevyjímaje vaše rodiče či rodiče dětí ve vašich oddílech, je více než pravděpodobná.

Na jaře roku 1968 vznikly v Krči při kostele na Habrovce dva oddíly. 189. oddíl klučíků a 44. oddíl dívků. Oba oddíly vznikly pod křesťanským střediskem Maják. Do vedení v dívčím oddíle se hned na počátku s nadšením vrhla Iva Zajícová. Její bratr Jiří – Edy ale stejné nadšené pro věc neměl. Odpoledne trávil u své střední školy na fotbalovém hřišti. Ve škole se také s velkou vervou zapojil do divadelní skupiny a na skaut už mu nezbýval čas ani energie.

Když ale v září, těsně po okupaci, vypadl vedoucí, který přislíbil vést vlčata, nechal se nakonec po velkém sestřině naléhání přemluvit, že kluky vezme, než se jiný vedoucí vrátí z vojny. Z dvouměsíčního záskoku se ale nakonec stala celoživotní cesta. První schůzky a posléze ani první tábor tomu ale zdánlivě moc nenasevčovaly.

Na první schůzku dorazil novopečený vedoucí sice na správné místo, ovšem ve špatný den. Vrátko areálu u kostela sv. Františka na Habrovce byla zamčená a nikdo tam nebyl. Další pokus už ale vyšel. Varhaník z kostela Václav Vlasák přivedl svého synka, později přezdívaného Pašík. Za nimi vtrhli dva další kluci – Jirka Hofman, později Mišutka, a Borek. Ten nadšeně vykládal o tehdy známém skautském vůdci Robinovi, ke kterému asi do dvou měsíců odešel. Startovalo se tedy se dvěma vlčaty. Na dalších schůzkách se připojil ještě Martin Ulman a nepříliš početná skupina vlčat směřovala k Vánocům roku 68.

O Vánocích udělali skauti při mších nábor a následně se rozrostli o další kluky. Mezi těmi byl například Myška Ryšavý, Pete Švec. Na letní tábor tak se staršími skauty odjíždělo už 9 vlčat.

První tábor v Mikulášovicích byl, objektivně řečeno, velké fiasko. Tábořišti se později přiléhavě přezdívalo komáří údolí. Skauti byli už po stavbě k nepoznání napuchlí – Edy vzpomíná, jak přijel kvůli maturitě později a proti němu se blížil nějaký Číňan. Z napuchlého obličejů s úzkými škvírkami pro oči se až posléze vyklubal Pája Toepfer... Kromě toho tu ale také tekla hygienicky závadná voda, která spolehlivě zanítala každou ránu. Pro tábor ideální kombinace. Po prvním týdnu, tedy v polovině tábora, se ukázalo, že byly vyčerpány všechny peníze na jídlo, které skauti měli. A kdo by se divil, když jedno z jídel bylo například hovězí na víně! Své si k tomu přidal i místní pan obchodník, který důvěřivým skautíkům majícím službu na nákup prodával ty nejdražší suroviny. Pro zbytek tábora tedy mladší vedoucí určili krizový režim a za základ stravy vyhlásili takzvaný „chleba s dehtem“. Nakoupily se pětikilové švestkové marmelády a chleba a každý mohl jíst dle libosti, ovšem výhradně tuto stravu.

Po technicky nepříliš vydařeném táboře odpadla velká část skautů a totéž by se dalo očekávat i u vlčat. Na rozdíl od skautů tu ale došlo k nárůstu a na podzim roku 1969 chodilo 24 kluků. Většina z nich byla z přilehlého sídliště Antala Staška a ze ZŠ Horáčkova. Mezi nimi například Rob – Robert Vachule, Pepa Basík, Riša Kaucký, Erik. Vlčata byla rozdělená do šestek a každá šestka měla svého rádce z řad starších skautů, který vedl schůzky. Byli to například Petr Landkammer nebo Červenáček – Martin Šnajberk. Robert Vachule ale vzpomíná, že Červenáček na schůzky šestky dorazil vždy až později a kluci si první část schůzky vedli sami. „Na foukandu přeci rádce nepotřebuješ...“ dodává tehdy jedenáctiletý skaut.

Celý školní rok 69/70 tedy nakonec i po poměrně extrémním táboře proběhl dobře. Edy předtím ještě v létě 69 absolvoval lesní školu v Červeném Hrádku, kde ho oslovil přístup jednotlivých skautů, se kterými se tu setkal. Většinu zkušeností pro vedení bral z táborů pro děti, kde předtím dělal praktikanta, a také stavěl na vlastní intuici a vztahu k dětem. Důležitým prvkem programu byly pro něj vždy strategické hry, sport, osobnostně rozvíjející programy a zpětná vazba k vznikajícím situacím.

V létě roku 70 proběhl tábor na novém tábořišti v Kašperských horách, po kterém se očekávalo ukončení činnosti Junáka. Vedoucí tedy nepočítali s tím, že by v období normalizace mohli s dětmi pokračovat, informovali rodiče o situaci a oddíl byl rozpuštěn.

V listopadu ale přišel Červenáček s tím, že jeho strýc je v TJ Sokol Praha Krč, kde funguje odbor turistiky, který by o kluky stál. Edy se tedy spojil s předsedou odboru turistiky postarším bratrem Horákem, který byl přes rizika tehdejší doby nadšen myšlenkou, že by se řady starších sokolů rozšířily o tak velkou a nadějnou skupinu dětí. Z jednoho z menších pražských odborů se pak na základě tohoto rozhodnutí stal největší odbor turistiky.

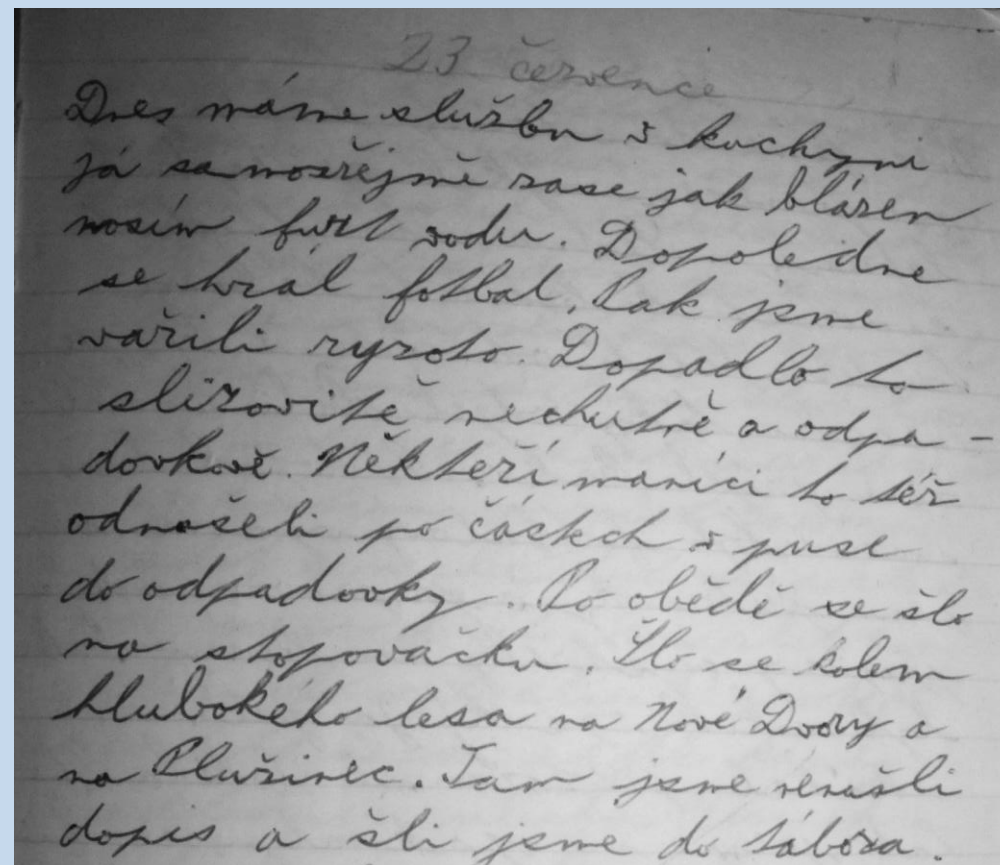
Edy vybral kluky ze spolehlivých rodin, ty opět oslovil, a přestože oficiálně byly skautské schůzky zakázány a za jejich organizování hrozil trest, začalo se v lednu roku 1971 12 z původních 24 kluků opět scházet (mezi nimi Rob, Pepoušek, Myška, Mišutka, Mártý, Hurvajz, Pete, Orel, Kašpárek, Blecha a Říša). Kluci se již scházeli v Podzámčí – v klubovně v rámci sokolovny Krč, kde dodnes probíhají některé schůzky krčských oddílů. Kluci mohli využívat sportovní zázemí sokolovny a nově byli rozděleni do trojic, ve kterých po celý rok i na táboře spolupracovali. Přestože skautský družinový systém je založen na šestkách, osvědčilo se Edymu pracovat s menší skupinou, kde je každý více nucen k aktivitě. Později se trojice změnila na čtveřice, aby byla skupina funkční, i když někdo chybí.

V létě roku 71 měl být tábor, ale scházeli další vedoucí, protože vedoucí a rádci z původního skautského oddílu nepřišli. Oddíl měl klubovnu, domluvené tábořiště v Nedrahovicích, ale neměl dostatek vedoucích. Na doporučení Janka Janouška, skauta z Vršovic, se tehdy Edy sešel s jistým Michalem Vondráčkem – Dalim. Vedoucím, který pocházel z oddílu vedeného Vladimírem Princem pod střediskem Blaník. Na schůzce v městské knihovně se Edy s Dalim shodli na podobném pohledu na skautský program a v létě jel Dali na tábor do Nedrahovic.

Díky tomuto setkání se později oddíly 20 let ochraňované Sokolem Krč spojily se střediskem Blaník, které se tak stalo největším v republice. Ale to bylo daleko později... V roce 1971 tu byl jen oddíl vlčat. V úryvku z osobního deníku si můžete přečíst, jak vypadal den na táboře z pohledu Roba. A jak se z oddílu vlčat stal jeden z nejpočetnějších sokolských odborů turistiky vůbec a jak se na to díval tehdejší režim, se můžete dočíst v příštím čísle časopisu Blaník.

- Minitú -

PS: Víte něco víc? Máte staré fotky nebo jiné materiály? Kontaktujte mě na vamarketa@gmail.com!

23. července

Dnes máme službu v kuchyni. Já samozřejmě zase jak blázen furt nosím vodu. Dopoledne se hrál fotbal. Pak jsme vařili ryzoto. Dopadlo to slizovité nechutné a odpadkově. Někteří maníci to též odnášeli po částech v puse do odpadovky. Po obědě se šlo na stopovačku. Šlo se kolem hlubokého lesa na Nové Dvory a na Plužinec. Tam jsme nenašli dopis a šli jsme do tábora. Hra trvala celé odpoledne. Vyhráli ji panteři protože u Plužince našli dopis a šli ještě do Jesenice. Vyhráli suveréně ač k tomu přišli jak slepej k houslím. My jsme byli 2 rysové 3 panteři 4. Heslo dne bylo plň dobře všechna dosavadní hesla.

Časopis 7. skautského střediska Blaník

77. číslo

listopad 2012

E-mail casopis@blanik.info

Web casopis.blanik.info

Šéfredaktorka Julie (Statečná srdce)

Redakce Členové střediska Blaník

Foto na titulní straně Ája (Modrý klíč)

Velké díky všem, kteří přispěli ke vzniku tohoto čísla!

